

กรมควบคุมมลพิษ
POLLUTION CONTROL DEPARTMENT

โลกนี้...เสียงดัง

คู่มือประชาชนเรื่องมลพิษทางเสียง

โดย

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

โลกนี้...เสียงดัง

คู่มือประชาชนเรื่องมลพิษทางเสียง

โดย

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สารบัญ

CONTENTS

เสียง กับ มสพืษเสียง ต่างกันอย่างไร ?	4
เสียงดีมีดีอะไร.. สำหรับคำขวัญของมสพืษเสียง	8
มสพืษเสียง...ผลกระทบต่อร่างกาย	10
มสพืษเสียง...ผลกระทบด้านจิตใจ	13
เมื่อได้รับผลกระทบจากมสพืษเสียง จะทำอย่างไร ?	15
กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการมสพืษเสียง	18

มลพิษเสียง

เป็นปัญหามลพิษประเภทหนึ่งที่มีความรุนแรง ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชน โดยเฉพาะผู้ที่อาศัยในเมืองใหญ่ หรือผู้ที่อยู่ในพื้นที่ที่มีเสียงดัง มลพิษเสียงเป็นภัยใกล้ตัวที่มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้ แต่สามารถรับรู้ได้ด้วยความรู้สึกเท่านั้น มลพิษเสียงแม้จะไม่เป็นภัยถึงแก่ชีวิตในทันที แต่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิต

การได้ยินเสียงที่ดังมาก เช่น เสียงระเบิดหรือประทัด อาจทำให้หูหนวกเฉียบพลัน หูตึง หูอื้อ และสมรรถภาพการได้ยินลดลง ในทางอ้อมมลพิษเสียงทำให้ความสุขในชีวิตลดลง เป็นต้นเหตุของความรำคาญ ความเครียด ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของความเจ็บป่วย เช่น โรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ และโรคนอนไม่หลับ รวมทั้งหากมีเสียงรบกวนสมาธิในการทำงานจะมีผลให้ประสิทธิภาพในการทำงานลดลง นอกจากนี้มลพิษเสียงยังส่งผลให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็ก

Sound เสียงก็บมรพิษเสียงต่างก็บอย่างไร?

Noise Pollution

เสียง (Sound) คือสิ่งที่รับรู้ได้ด้วยหู¹ หรือ หมายถึง ความเปลี่ยนแปลงของความดันอากาศที่ทำให้ตัวกลางหรืออากาศ สั่นสะเทือน ซึ่งความสั่นสะเทือนนี้เมื่อกระทบกับแก้วหูมนุษย์แล้ว สามารถส่งผลให้เกิดสัญญาณในระบบการได้ยิน โดยเสียงที่มนุษย์ สามารถรับสัญญาณได้ อยู่ในช่วงความถี่ 20 ถึง 20,000 เฮิรตซ์² เสียงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ การได้ยินเสียงเป็นสิ่งสำคัญและ จำเป็นกับการดำรงชีวิต พวกเราทุกคนล้วนคุ้นเคยกับการได้ยินเสียง เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเสียงที่เกิดจากธรรมชาติ เช่น เสียงฟ้าร้อง ฟ้าผ่า เสียงฝน เสียงลม เสียงน้ำไหล ใบไม้แกว่งไกว หรือเสียง ที่เกิดจากกิจกรรมมนุษย์ เช่น เสียงพูด เสียงเพลง เสียงรถยนต์ เสียงเครื่องจักร เป็นต้น เสียงเป็นสิ่งที่เราใช้สื่อสาร บอกข่าว พูดคุย แก่เหงา เป็นสิ่งบรรเทาใจ เมื่อได้ยินเสียงเพลง เสียงน้ำไหลเบาๆ เสียงนกร้อง

มลพิษเสียง (Noise Pollution) เป็นเรื่องที่ถูกกล่าวถึง ผลกระทบของเสียงที่มีต่อมนุษย์ ได้แก่ เสียงที่ดังเกินไปจนทำให้เกิดอันตรายต่อระบบการได้ยินของเรา หรือเป็นเสียงที่เราไม่ต้องการ ฟัง รู้สึกหงุดหงิด รำคาญ ทำลายสมาธิในการทำงาน ไม่ว่าเสียงนั้น จะดังหรือไม่ก็ตาม³

มลพิษเสียง มีต้นเหตุจากกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ ส่วนเสียง ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น เสียงสัตว์ เสียงแมลง เสียงฟ้าร้อง เหล่านี้ไม่ถือว่าเป็นมลพิษเสียง

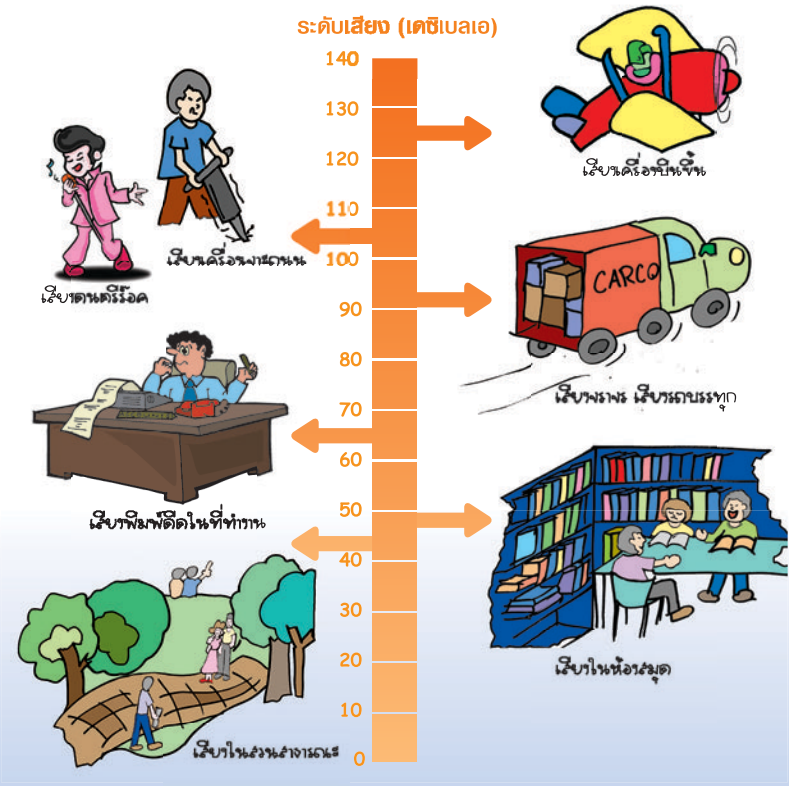
¹ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542

² มลพิษทางเสียง กรมควบคุมมลพิษ พ.ศ.2544

³ มลพิษทางเสียง กรมควบคุมมลพิษ พ.ศ.2544

ตัวอย่างระดับเสียงที่พบในชีวิตประจำวัน

เดซิเบลเอ (Decibel (A) : dB (A)) เป็นหน่วย
 วัดระดับเสียงที่หูมนุษย์ได้ยิน โดยวัดจาก
 การเปลี่ยนแปลงความดันเสียงที่เกิดขึ้น

ทำห้เคยได้รบัผลกระทบจากเสียงรบกวนหรือไม?

หรือ ทำห้เคยทำใ้เกิด้เสียงรบกวนหรือไม?

กิจกรรมต่างๆ หากมีเสียงดังเกินไป หรือเกิดขึ้นในเวลาที่ไม่เหมาะสม เช่น เวลาพักผ่อนหรือเวลาที่ต้องการสมาธิ ถือว่าเป็นแหล่งกำเนิดของมลพิษเสียง โดยทั่วไปสามารถแบ่งประเภทแหล่งกำเนิดเสียง ได้ดังนี้

เสียงจากชีวิตประจำวัน

เสียงจากโรงงาน

เสียงจากสถานบันเทิงที่
บดบังहारธรรมชาติ

เสียงจากการจราจร

เสียงจากการก่อสร้าง

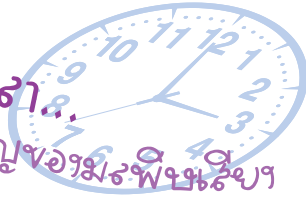

โลกนี้...เสียงดัง

เสียงดังผิดเวลา...

สาเหตุสำคัญของมลพิษเสียง

เราสามารถช่วยกันลดหรือหลีกเลี่ยง
การทำให้เกิดมลพิษทางเสียงได้ไม่ยาก

เมื่อจะทำกิจกรรมใด ควรคิดก่อนว่าสิ่งที่จะทำนั้น เป็นสาเหตุให้ผู้อื่น
เดือดร้อนหรือไม่ การเกิดเสียงและเวลาที่ควรหลีกเลี่ยงการทำให้เกิด
เสียงดังในภาพที่นำมาแสดง เป็นตัวอย่างที่อาจช่วยให้ทราบว่า ท่านเคยทำ
ให้เกิดมลพิษทางเสียงหรือไม่ และมีผู้อื่นทำให้เกิดมลพิษทางเสียง ที่ทำให้
ท่านเดือดร้อนหรือไม่

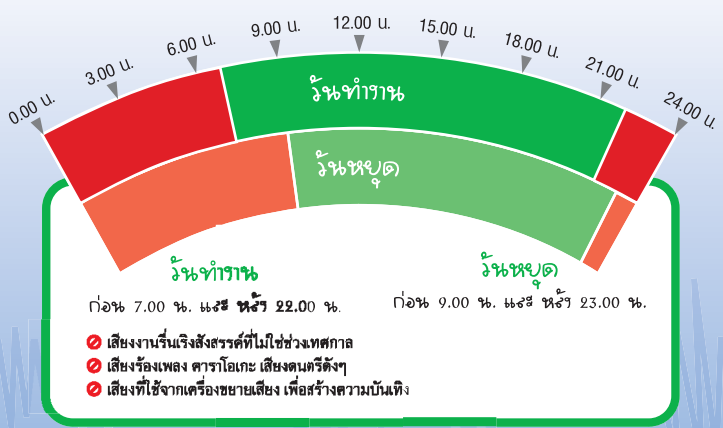
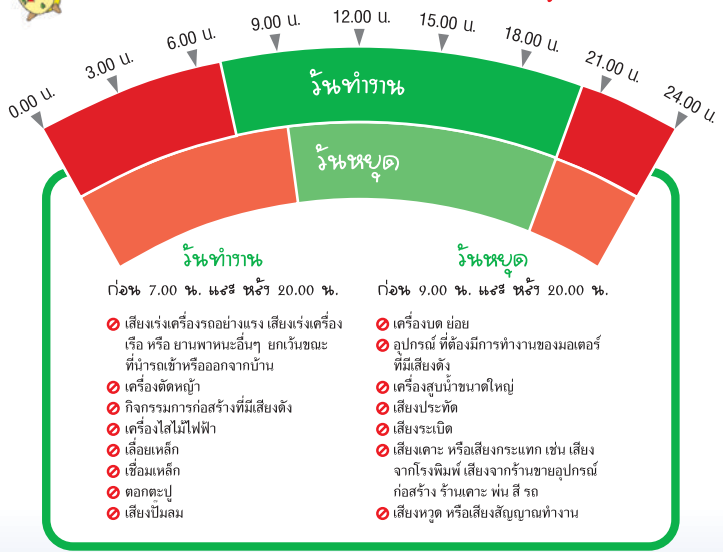

เจ็บบ!

ตัวอย่างกิจกรรมและเวลาที่ไม่ควรทำกิจกรรม ที่ก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง

● ทำกิจกรรมได้ ● ไม่ควรทำกิจกรรม

มลพิษเสียง...

ผลกระทบต่อร่างกาย

เสียงดังมากๆ หรือเสียงความถี่สูง เช่น เสียงหน้าลำโพงงานคอนเสิร์ต เสียงปะทัด เสียงระเบิด เสียงเครื่องยนต์ เสียงจากเครื่องขยายเสียงในงานเทศกาล เสียงอื่นๆ ที่ดังมากจนคุยกันไม่รู้เรื่องต้องตะโกนคุยกัน หรือเสียงที่เมื่อได้ยินแล้วมีอาการเจ็บแก้วหู หูอื้อ หูหนวก แม้ว่า จะเป็นเสียงที่เราชอบหรือต้องการฟัง แต่ก็ถือว่าเป็นมลพิษเพราะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ สามารถทำลายประสิทธิภาพระบบการได้ยิน ทำให้ การได้ยินเสื่อมลง รวมทั้งยังทำให้เกิดผลข้างเคียงคือ ความเครียด ปวดศีรษะ โรคความดันโลหิตสูง อ่อนเพลีย และ โรคหัวใจ เป็นต้น

มลพิษเสียง กวนหูรูด กวนหัวใจ
มลพิษเสียง ส่งผลกระทบต่อระบบการได้ยิน
และ ส่งผลกระทบต่อจิตใจ

การได้ยินของเราก็
ยังดีอยู่หรือไม่ ?

การได้ยินเสียงดังมากๆ เพียงครั้งเดียว อาจทำลายระบบการได้ยินได้ประมาณ 2 ถึง 3 ชั่วโมง ทำให้มีอาการหูอื้อหรือหูหนวกชั่วคราว หรือหูหนวกถาวรได้ และการได้ยินเสียงดังกว่าปกติเป็นประจำต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน ก็มีผลให้สมรรถภาพการได้ยินลดลงได้ ทำให้เกิดอาการหูตึงหรือแม้แต่หูหนวก

สัญญาณต่อไปนี้บ่งบอกว่าระบบ การได้ยินของท่านกำลังมีปัญหา

- มีเสียงดัง วังๆ อยู่ในหู
- ฟังเสียงคนอื่นพูดไม่ค่อยได้ยิน
- ไม่ได้ยินเสียงเบาๆ ที่คนอื่นได้ยินกัน เช่น เสียงเข็มนาฬิกาเดิน เสียงพัดลม
- เปิดเสียงวิทยุ หรือโทรทัศน์ ดังเกินกว่าปกติที่คนอื่นเปิด

การทดสอบการได้ยินของท่าน ว่ามีปัญหาหรือไม่

- ให้ยืนหันหลังห่างจากเพื่อนประมาณ 1.5 เมตร แล้วให้เพื่อนเรียกชื่อท่านด้วยเสียงดังปกติ ถ้าท่านได้ยิน ให้ขานตอบ ทำซ้ำ 5 ครั้ง ถ้าไม่ได้ยินเสียงเรียก แสดงว่าท่านอาจมีปัญหาการได้ยิน ควรไปปรึกษาแพทย์เพื่อหาวิธีรักษา

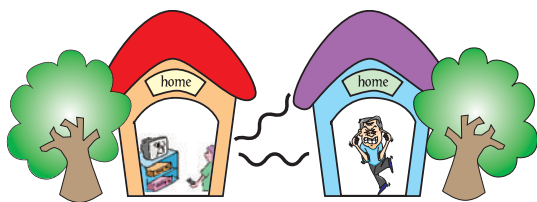
- ให้ท่านกำมือแล้วใช้นิ้วชี้ถูกับนิ้วหัวแม่มือ ห่างจากหูประมาณ 1 เซนติเมตร และฟังเสียง โดยทดลองกับหูทีละข้าง ถ้าไม่ได้ยินเสียง ต้องรีบปรึกษาแพทย์โดยด่วน

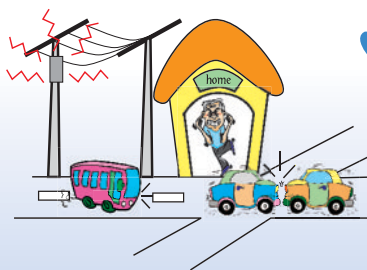
มลพิษเสียง... สงครามทางด้านจิตใจ

- ♥ เสียงที่เราไม่ต้องการได้ยิน รู้สึกว่ารำคาญ เครียด ไม่สบายใจ รบกวนการทำงาน การพักผ่อน แม้ว่าเสียงนั้นไม่ดังมาก แต่ก็ถือว่าเป็นมลพิษเสียงได้เช่นกัน เนื่องจากส่งผลกระทบต่อความรู้สึก ความรุนแรงของปัญหาขึ้นอยู่กับความรู้สึกของแต่ละคน
- ♥ เสียงชนิดเดียวกันอาจสร้างความสุขให้แก่คนหนึ่ง แต่เป็นมลพิษทางเสียงของอีกคนหนึ่ง เช่น เสียงดนตรีเฮฟวีเมทัล เสียงรถจักรยานยนต์ที่ไปทำท่อไอเสียให้มีเสียงดัง เสียงร้องเพลงคาราโอเกะของเพื่อนบ้าน ทั้งนี้ก็ยังขึ้นอยู่กับว่า ใครเป็นผู้ทำให้เกิดเสียง ถ้าท่านหรือผู้ที่ท่านชอบเป็นผู้ทำให้เกิดเสียง ก็จะไม่รู้สึกเสียงนั้นรบกวน แต่หากเป็นคนที่ท่านไม่ชอบมาสร้างเสียง เราอาจรู้สึกว่ารบกวนอย่างมาก แม้ว่าเสียงนั้นจะเป็นเสียงที่เบามากก็ตาม

- ♥ หากรู้สึกว่าได้รับการรบกวนจากมลพิษทางเสียง ให้พิจารณาว่าเสียงที่เกิดขึ้นนั้นสมเหตุผลหรือไม่ เช่น เสียงโทรทัศน์หรือวิทยุในเวลากลางวันที่เสียงไม่ดังเกินไป แต่ท่านเกิดความรำคาญ เนื่องจากท่านไม่ชอบเพลงนั้น แสดงว่าปัญหาอยู่ที่ตัวท่านเอง ผู้เปิดโทรทัศน์หรือวิทยุไม่ได้ทำให้เกิดเสียงดังรบกวน

- ♥ เสียงหม้อไพระบิด เสียงหยุดรถอย่างกะทันหัน เสียงกดแตรรถอย่างกะทันหัน แสดงว่าเป็นเหตุสุดวิสัย ไม่มีใครตั้งใจให้เกิดขึ้น ก็ไม่ถือว่าเป็นเสียงรบกวน

- ♥ เสียงโรงงานตีเหล็ก ตีเหล็กเสียงดังตลอดเวลา ตั้งแต่ 7.00 น. ถึง 18.00 น. หากโรงงานนั้น อยู่ในเขตที่พักอาศัย และส่งเสียงดังจนผู้อื่น ทนไม่ได้กรณีนี้ถือว่าโรงงานทำให้เกิดการรบกวนได้

เมื่อได้รับผลกระทบจากมลพิษเสียง...

HOW

CAN WE DO?

จะทำอย่างไร?

หากท่านกำลังประสบปัญหามลพิษทางเสียง โปรดดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

เสียงจากเพื่อนบ้าน

เสียงกิจกรรมชีวิตประจำวัน เสียงทางสายเคเบิล เสียงโทรทัศน์

เสียงจากยานพาหนะ

พูดคุยกับคนข้างบ้าน

หากแก้ปัญหาไม่ได้

แจ้งตำรวจ หรือ เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่น เจ้าหน้าที่กรม
ช่างการเทศบาล
ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน

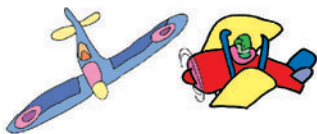
ตำรวจ โทร. 1197

อาคารงานช่างงานราชการ
สำหรับรถโดยสารในเขตกรุงเทพฯ
ส่วนต่งเหนือ โทร. 184
หรือ
กรมการช่างราชการ
สำหรับรถโดยสารนอกเขตกรุงเทพฯ
ส่วนต่งเหนือ โทร. 1584

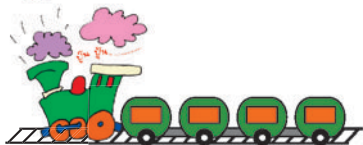
กรมการช่างการขนส่งสาธารณะ
โทร. 0-2222-0175 หรือ
0-2220-4567 หรือ
0-2621-8701

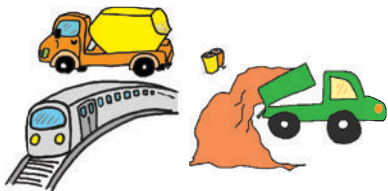
เสียงจากกิจกรรมสาธารณะ

การทำอากาศบ้านแห่งประเทศไทย
โทร. 0-2535-0555-50
หรือ 0-2535-1111

การรถไฟแห่งประเทศไทย
โทร. 0-2222-0175-76
หรือ 0-2220-4567
หรือ 0-2621-8701

แจ้งหน่วยงานที่รับแจ้งข้อเท็จจริง
จากชุมชน หรือ หน่วยงานราชการ หรือ
สำนักงานเขต แต่ไม่ใช่เทศบาล
แจ้งใครก็ได้ ให้แจ้งไปที่ฝ่ายตรวจ
และปฏิบัติการ กรมควบคุมมลพิษ
หรือ แจ้งสายด่วน 1650

เสียงจากโรงงานอุตสาหกรรมและสถานประกอบการต่างๆ

หน่วยงานท้องถิ่น เขตเทศบาล
จังหวัด สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมระดับอำเภอ จังหวัด

หากแก้ปัญหาไม่ได้

กรมโรงงานอุตสาหกรรม
ติดต่อสำนักงานควบคุมและ
ตรวจสอบโรงงาน
โทร. 0-2202-4000

หากต้องการร้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องมลพิษเสียง หรือ เคยร้องเรียนไปยังหน่วยงาน
ข้างต้นแล้ว แต่ยังไม่ได้รับการแก้ไขปัญหา ท่านสามารถแจ้งร้องเรียนมายัง
หน่วยงานดังนี้

กรมควบคุมมลพิษ ฝ่ายตรวจและบังคับการ
92 ซอยพลโยธิน 7 ถนนพลโยธิน สามเสนใน
พญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทร 0 2298 2605 หรือ แจ้งสายด่วน โทร 1650 กด 2
เว็บไซต์ www.pcd.go.th อีเมลล์ e-petition@pcd.go.th

ศูนย์บริการประชาชน

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

โทร 0 2298 5735 หรือ เว็บไซต์ www.monre.go.th

หรือ ตู้ ปณ. 344 ปณ.สามเสนใน พญาไท กรุงเทพฯ 10400

ศูนย์ดำรงธรรม

กระทรวงมหาดไทย

โทร 1567 เว็บไซต์ www.mahadthai.com

หรือ ตู้ ปณ. 1 ปณฝ. มหาดไทย กรุงเทพฯ 10206

ศูนย์บริการประชาชน สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทร 0 2280 7170-71

หรือ ตู้ ปณ. 900 ปณฝ. สำนักทำเนียบ กรุงเทพฯ 10302

เว็บไซต์ www.rakang.thaigov.go.th

ศูนย์รับแจ้งเรื่องร้องทุกข์ กรุงเทพมหานคร

โทร 1555 กด 1 หรือ เว็บไซต์ www.bma.go.th

หากต้องการคำปรึกษาด้านวิชาการ และมาตรฐานต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเสียง
ท่านสามารถติดต่อได้ที่ กรมควบคุมมลพิษ สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง
ส่วนมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน (โทร. 0 2298 2372 หรือ 0 2298
2375 หรือ 0 2298 2380)

โลกนี้...เสียงดัง

Laws กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

- มาตรา 46
- มาตรา 58
- มาตรา 59

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเสียงในสิ่งแวดล้อม

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

- มาตรา 32 (6)
- ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2540)
- ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2543) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

- มาตรา 25
- มาตรา 26
- มาตรา 27
- มาตรา 28
- มาตรา 74

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเสียงจากสถานประกอบการ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

- มาตรา 46
- มาตรา 55
- มาตรา 58
- มาตรา 56
- ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหิน

พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

- มาตรา 8
- มาตรา 37
- มาตรา 45
- มาตรา 57
- มาตรา 58
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 ข้อ 6(2)
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2546 เรื่อง มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการประกอบกิจการโรงงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมในการทำงาน

ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 พ.ศ. 2515

- ข้อ 2
- ประกาศกระทรวงมหาดไทย พ.ศ. 2515 เรื่อง โรคซึ่งเกิดขึ้นเกี่ยวเนื่องกับการทำงาน
- ประกาศกระทรวงมหาดไทย พ.ศ. 2515 เรื่อง กำหนดงานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือร่างกายของลูกจ้าง
- ประกาศกระทรวงมหาดไทย พ.ศ. 2515 เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อม

ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2529 ว่าด้วยหลักเกณฑ์การประกอบการค้า ซึ่งเป็นที่รังเกียจ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทจัดให้มีการเดินรถหรือรื้อวาง

ใบหาเรื่องจัดการมลพิษเสียง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเสียงจากยานพาหนะ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

- มาตรา 56
- มาตรา 58
- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2546 เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถยนต์
- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2546 เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์
- ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2537 เรื่อง กำหนดระดับเสียงของเรือ

พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511

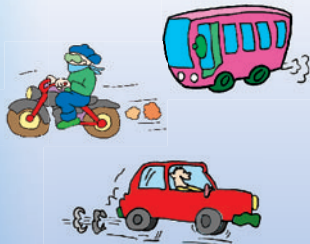
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 2629 (พ.ศ. 2543)
เรื่อง แก้ไขมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมท่อไอเสียรถจักรยานยนต์ (แก้ไขครั้งที่ 2)

พระราชบัญญัติการจราจรทางบก พ.ศ. 2535

- มาตรา 10 ตรี
- มาตรา 143 ตรี
- มาตรา 144
- มาตรา 152
- มาตรา 165

พระราชบัญญัติขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

- ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 16 พ.ศ. 2514
- ประกาศกรมเจ้าท่า 177/2527 เรื่อง การใช้เครื่องวัดครันและเสียงตั้งของเรือกล
- ประกาศเจ้าพนักงานจราจรทั่วราชอาณาจักร เรื่อง กำหนดเครื่องวัดครันและลักษณะครันที่เป็นอันตรายหรือเสื่อมเสียอนามัยแก่ประชาชนและเครื่องวัดเสียงและระดับเสียงอันเป็นที่ติดครันรำคาญแก่ประชาชนของรถยนต์และรถจักรยานยนต์ที่นำมาใช้ในทาง พ.ศ. 2533
- ประกาศกรมเจ้าท่า 177/2527 เรื่อง กำหนดเครื่องวัดระดับเสียงตั้งของเรือ
- ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง เกณฑ์ระดับเสียงที่เกิดจากเครื่องกำเนิดพลังงาน พ.ศ. 2530

กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การจัดการปัญหาหมอกพิษพิษร้าย

1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

- มาตรา 46 บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น และของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างสมดุลและยั่งยืน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ
- มาตรา 56 สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชน ในการบำรุงรักษาและการให้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และความหลากหลายทางชีวภาพ และในการคุ้มครอง ส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อม ที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ อนามัย สวัสดิภาพ หรือคุณภาพชีวิตของตน ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ
- มาตรา 59 บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผล จากหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ก่อนการอนุญาต หรือการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมใด ที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใด ที่เกี่ยวกับตน หรือชุมชนท้องถิ่น และมีสิทธิแสดงความคิดเห็นของตนในเรื่องดังกล่าว ทั้งนี้ ตามกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่กฎหมายบัญญัติ

2. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในน้ำแม่ดรัม

2.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

- มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานสิ่งแวดล้อมคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องต่อไปนี้

- (1) มาตรฐานคุณภาพน้ำในแม่น้ำลำคลอง หนอง บึง ทะเลสาบ อ่างเก็บน้ำ และแหล่งน้ำสาธารณะอื่นๆ ที่อยู่ภายในผืนแผ่นดิน โดยจำแนกตามลักษณะการใช้ประโยชน์บริเวณพื้นที่ลุ่มน้ำในแต่ละพื้นที่
- (2) มาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งรวมทั้งบริเวณพื้นที่ปากแม่น้ำ
- (3) มาตรฐานคุณภาพน้ำบาดาล
- (4) มาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป
- (5) มาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือนโดยทั่วไป
- (6) มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องอื่นๆ

การกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามวรรคหนึ่ง จะต้องอาศัยหลักวิชาการ กฎเกณฑ์และหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐาน และจะต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องด้วย

- ▶ ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2540) เรื่อง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32(5) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ให้กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไปไว้ดังต่อไปนี้

(1) ค่าระดับเสียงสูงสุด ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ

(2) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ

- ▶ ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2543) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32(6) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ให้กำหนดค่าระดับเสียงรบกวนไว้ที่ 10 เดซิเบลเอ หากระดับการรบกวนที่คำนวณได้ มีค่ามากกว่าค่าระดับเสียงรบกวนตามวรรคแรก ให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน

ข้อ 3 วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐานและระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวนและค่าระดับการรบกวน เป็นไปตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ

2.2 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

- มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(4) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

- มาตรา 26 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้ใดผู้หนึ่งมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่ หรือทางสาธารณะ หรือสถานที่เอกชน รวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรเทาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่าง ๆ

ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญในการนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้

- มาตรา 27 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่ หรือทางสาธารณะ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคล ซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับกรก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับ หรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้เกิดขึ้นได้อีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่ง

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับกรก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

- มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มีกรปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้น

และอาจจัดการตามความจำเป็น เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้ หรือยินยอมให้บุคคลใด ใช้สถานที่นั้นทั้งหมด หรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

- มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตาม มาตรา 21 มาตรา 22 มาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 23 มาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเสียงของสถานประกอบการ

3.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมระดับเสียงของสถานประกอบการ ได้แก่

- มาตรา 46 : เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้รัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา

กำหนดประเภท และขนาดของโครงการ หรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งต้องจัดทำ รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เสนอขอความเห็นชอบ ตาม มาตรา 47 มาตรา 48 และมาตรา 49

ในการประกาศตามวรรคหนึ่งให้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติแนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อม ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องเสนอพร้อม กับ รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สำหรับโครงการ หรือ กิจการ แต่ละประเภทและแต่ละขนาดด้วย

ในกรณีที่โครงการหรือกิจการประเภท หรือขนาดใด หรือที่ จะจัดตั้งขึ้นในพื้นที่ได้มีการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมไว้แล้ว และเป็นมาตรฐานที่สามารถใช้กับโครงการหรือกิจการประเภท หรือขนาดเดียวกันหรือในพื้นที่ลักษณะเดียวกันได้ รัฐมนตรีโดย ความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ อาจ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้โครงการ หรือกิจการใน ทำนองเดียวกันได้รับยกเว้น ไม่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมก็ได้ แต่ทั้งนี้โครงการหรือกิจการนั้นจะต้อง แสดงความยินยอมปฏิบัติตามมาตรการต่างๆ ที่กำหนดไว้ใน การ วิเคราะห์ ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมสำหรับโครงการหรือกิจการนั้น ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนด

- มาตรา 55 : ให้รัฐมนตรี โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุม มลพิษและโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อม แห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดมาตรฐาน ควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดสำหรับควบคุมการระบายน้ำที่ ึ่ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสียหรือมลพิษอื่นใดจาก

แหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้
มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

- มาตรา 56 : กรณีที่มีการกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับการระบายน้ำทิ้ง
การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสีย หรือมลพิษอื่นใด
จากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อมโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น
และมาตรฐานดังกล่าว ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจาก
แหล่งกำเนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 55 ให้มาตรฐาน
ดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายนั้น แต่ถ้า
มาตรฐานดังกล่าวต่ำกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด
ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 55 ให้ส่วนราชการที่มี
อำนาจตามกฎหมายนั้นแก้ไขให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุม
มลพิษจากแหล่งกำเนิด ในกรณีที่มีอุปสรรคไม่อาจดำเนินการ
เช่นว่านั้นได้ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เป็นผู้ชี้ขาด
เมื่อมีคำชี้ขาดเป็นประการใด ให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องดำเนินการ
ตามคำชี้ขาดนั้น
- มาตรา 58 : ในกรณีให้เห็นสมควรให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจ
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษ
จากแหล่งกำเนิดสูงกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่
กำหนดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานซึ่งกำหนดตามกฎหมายอื่น
และมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 เป็นพิเศษ สำหรับในเขตควบคุม
มลพิษตามมาตรา 59
- ▶ ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง
กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือนจากการ
ทำเหมืองหิน พ.ศ. 2535 อาศัยความตามมาตรา 55 แห่งพระราช
บัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหิน

ข้อ 2 ให้กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงจากการทำเหมืองหินไว้ดังต่อไปนี้

- (1) ค่าระดับเสียงสูงสุดไม่เกิน 115 เดซิเบล เอ
- (2) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 8 ชั่วโมง ไม่เกิน 75 เดซิเบล เอ
- (3) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบล เอ

3.2 พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายสำหรับควบคุมการประกอบการของโรงงาน โดยเป็นกฎหมายที่กำหนดขึ้นมาใช้แทนพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 พระราชบัญญัติโรงงาน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2518 และ พระราชบัญญัติโรงงาน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2522 มีมาตราและกฎหมายลำดับรอง ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการมลพิษเสียง ดังนี้

- มาตรา 8 : เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการประกอบกิจการโรงงานให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อให้โรงงานจำพวกใดจำพวกหนึ่งหรือทุกจำพวกตามมาตรา 7 ต้องปฏิบัติตามในเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับที่ตั้งของโรงงาน สภาพแวดล้อมของโรงงาน ลักษณะอาคารของโรงงาน หรือลักษณะภายในของโรงงาน
- (2) กำหนดลักษณะ ประเภทหรือชนิดของเครื่องจักร อุปกรณ์ หรือสิ่งที่ต้องนำมาใช้ในการประกอบกิจการโรงงาน
- (3) กำหนดให้มีคนงานซึ่งมีความรู้เฉพาะตามประเภท ชนิด หรือขนาดของโรงงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่หนึ่งหน้าที่ใดประจำโรงงาน

(4) กำหนดหลักเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติ กรรมวิธีการผลิตและการจัดให้มีอุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใด เพื่อป้องกัน หรือระงับ หรือบรรเทาอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อน ที่อาจเกิดแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน

(5) กำหนดมาตรฐานและวิธีการควบคุมการปล่อยของเสียมลพิษ หรือสิ่งใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งเกิดขึ้นจากการประกอบกิจการโรงงาน

(6) กำหนดการจัดให้มีเอกสารที่จำเป็นประจำโรงงานเพื่อประโยชน์ในการควบคุมหรือตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย

(7) กำหนดข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการโรงงานที่ผู้ประกอบการโรงงานต้องแจ้งให้ทราบเป็นครั้งคราว หรือตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

(8) กำหนดการอื่นใดเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงาน เพื่อป้องกันหรือระงับ หรือบรรเทาอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง จะกำหนดให้ยกเว้นโรงงานประเภท ชนิด หรือขนาดใดจากการต้องปฏิบัติในเรื่องหนึ่งเรื่องใดก็ได้ และกฎกระทรวงดังกล่าวจะสมควรกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิคหรือเป็นเรื่องที่ต้องเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาก็ได้

- มาตรา 37 : ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ผู้ประกอบการโรงงานผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อนแก่บุคคล หรือทรัพย์สินที่อยู่ใน

โรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงานให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน หรือแก้ไข หรือปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนดได้

ในกรณีที่เห็นสมควรเมื่อได้รับอนุมัติจากปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจผูกมัดประทับตราเครื่องจักร เพื่อมิให้เครื่องจักรทำงานได้ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง

- มาตรา 45 : ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวง ที่ออกตามมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (8) หรือประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท
- มาตรา 57 : ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสั่งตามมาตรา 37 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งปีหรือปรับไม่เกิน หนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือยังไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง
- มาตรา 58 : ผู้ใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เครื่องจักรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ผูกมัดประทับตราไว้ตามมาตรา 37 วรรคสอง กลับมาทำงานได้อีก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งปีหรือปรับไม่เกิน หนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
- ▶ กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) และ (8) แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 6 เครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์ หรือสิ่งที้นำมาใช้ในโรงงานต้องเป็นดังต่อไปนี้

(2) ใช้เครื่องจักรที่มีความปลอดภัยและไม่ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือน เสียง หรือคลื่นวิทยุ รบกวนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 17 เสียงดังที่เกิดจากการประกอบกิจการ ต้องไม่เกินมาตรฐานที่รัฐมนตรีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

- ▶ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการประกอบกิจการโรงงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.2546 อาศัยอำนาจตามความในข้อ 18 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ.2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิ และเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 35 มาตรา 48 กับมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้
- หมวด 3 เสียง

ข้อ 8 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องควบคุมมิให้บริเวณปฏิบัติงานในโรงงานมีระดับเสียงเกินกว่ามาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ในตารางท้ายหมวดนี้

ข้อ 9 ห้ามมิให้บุคคลเข้าไปในบริเวณที่มีเสียงดังเกินกว่า 140 เดซิเบลเอ

ข้อ 10 บริเวณปฏิบัติงานที่มีระดับเสียงเกินกว่ามาตรฐานตามข้อ 8 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องปิดประกาศเตือนให้ทราบถึงบริเวณที่มีเสียงดังเกินมาตรฐานที่กำหนด

ตารางแสดงการเปรียบเทียบระดับเสียงเฉลี่ยที่ยอมรับได้กับเวลาทำงานในแต่ละวัน

เวลาการทำงานที่ได้รับเสียง ใน 1 วัน (ชม.)	ระดับเสียงตลอดเวลาการทำงานไม่เกิน (เดซิเบลเอ)
12	87
8	90
6	92
4	95
3	97
2	100
1 1/2	102
1	105
1/2	110
1/4 หรือ น้อยกว่า	115

หมายเหตุ : หากเวลาการทำงานปฏิบัติงานไม่มีค่ามาตรฐานที่กำหนดตรงตามตารางข้างต้น ให้คำนวณ โดยใช้สูตร

$$T = \frac{8}{2^{(L-90)/5}}$$

เมื่อ T หมายถึง เวลาการทำงานที่ยอมรับให้ได้รับเสียง (ชั่วโมง)

L หมายถึง ระดับเสียง (เดซิเบลเอ)

ในกรณีค่าระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน ที่ได้จากการคำนวณมีเศษทศนิยมให้ตัดเศษทศนิยมออก

3.3 ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 พ.ศ. 2515 เป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรา เพื่อคุ้มครองแรงงานลูกจ้าง และกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างลูกจ้าง และนายจ้าง โดยมีรายละเอียด และกฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้องดังนี้

- ข้อ 2 ให้กระทรวงมหาดไทยมีอำนาจกำหนดการคุ้มครองแรงงานดังต่อไปนี้

(6) ความรับผิดชอบของนายจ้างที่จะต้องจ่ายเงินทดแทนในกรณีที่ลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย หรือถึงแก่ความตาย เนื่องจากการทำงานหรือจากโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะ หรือสภาพของงาน ซึ่งกระทรวงมหาดไทยจะได้กำหนดชนิดของโรคนั้น

(7) สวัสดิการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยสำหรับลูกจ้าง

- ▶ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง โรคซึ่งเกิดขึ้นเกี่ยวเนื่องกับการทำงาน พ.ศ. 2515 อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 (6) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 กระทรวงมหาดไทยจึงออกประกาศกำหนดโรคต่อไปนี้ เป็นโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงาน โรคซึ่งเกิดขึ้นจากการทำงานคือ

ข้อ 21 โรคหรือการเจ็บป่วย อันเป็นผลจากความร้อน ความเย็น แสง ความสั่นสะเทือน ความเปลี่ยนแปลงของความกดดันของอากาศ เนื่องจากการทำงาน

- ▶ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดงานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือร่างกายของลูกจ้าง พ.ศ. 2515 อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 กระทรวงมหาดไทย จึงออกประกาศกำหนดงานต่อไปนี้ เป็นงานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือร่างกายของลูกจ้าง ตามข้อ 3 (3) แห่งประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน

(6) งานที่ต้องทำด้วยเครื่องมือซึ่งผู้ทำได้รับความสั่นสะเทือนอันอาจเป็นอันตราย

▶ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อม พ.ศ. 2519 อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 (7) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 กระทรวงมหาดไทยจึงกำหนดสวัสดิการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยสำหรับลูกจ้างไว้ดังต่อไปนี้
หมวด 3 เสียง

ข้อ 13 ภายในสถานที่ประกอบการที่ให้ลูกจ้างคนใดคนหนึ่งทำงานดังต่อไปนี้

(1) ไม่เกินวันละ 7 ชั่วโมง ต้องมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับติดต่อกันไม่เกิน 91 เดซิเบล(เอ)

(2) เกินกว่าวันละ 7 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 8 ชั่วโมง จะต้องมึระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับติดต่อกันไม่เกิน 90 เดซิเบล(บี)

(3) เกินวันละ 8 ชั่วโมงจะต้องมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับติดต่อกันไม่เกิน 80 เดซิเบล(เอ)

ข้อ 14 นายจ้างจะให้ลูกจ้างทำงานในที่ที่มีระดับเสียงเกินกว่า 140 เดซิเบล(เอ) มิได้

ข้อ 15 ภายในสถานที่ประกอบการที่มีระบบเสียงที่ลูกจ้างได้รับติดต่อกันเกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 13 ให้นายจ้างแก้ไขหรือปรับปรุงสิ่งที่เป็นต้นกำเนิดของเสียงหรือทางผ่านของเสียงมิให้มึระดับเสียงดังเกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 13

ข้อ 16 ในกรณีไม่อาจปรับปรุงหรือแก้ไขตามความในข้อ 15 ได้ ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างสวมใส่ปลั๊กลดเสียงหรือครอบหูลดเสียงตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ตลอดเวลาที่ทำงาน

หมวด 4 มาตรฐานเกี่ยวกับอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

ข้อ 18 ปลั๊กตลับเสียง (ear plugs) ต้องทำด้วยพลาสติก หรือยาง หรือวัสดุอื่นใช้ใส่ช่องหูทั้งสองข้าง ต้องสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่า 15 เดซิเบล (เอ)

ข้อ 19 ครอบหูลดเสียง (ear muffs) ต้องทำด้วยพลาสติก หรือยาง หรือวัสดุอื่น ใช้ครอบหูทั้งสองข้าง ต้องสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่า 25 เดซิเบล(เอ)

3.4 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยหลักเกณฑ์การประกอบการค้า ซึ่งเป็นที่รังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทจัดให้มีการเต้นรำหรือรាំวง พ.ศ. 2529

ข้อ 7 ต้องจัดให้มีระบบเสียงภายในสถานที่ประกอบกิจการ ให้มีระดับเสียงเทียบเท่า (Equivalent Sound Level) ไม่เกิน 90 เดซิเบล (เอ) และระดับเสียงสูงสุด ณ ที่ใดที่หนึ่ง และเวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่เกิน 110 เดซิเบลเอ

4. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเสียงจากยานพาหนะ

4.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ได้ระบุเกี่ยวกับการควบคุมเสียงจากยานพาหนะไว้ในมาตรา 55 และมาตรา 68 และ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- มาตรา 55 : ให้รัฐมนตรี โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด สำหรับ

ควบคุมการระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสียหรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

- มาตรา 68 ให้รัฐมนตรี โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุม การปล่อยอากาศเสีย รังสี หรือมลพิษอื่นใดที่อยู่ในสภาพเป็นควัน ไอ ก๊าซ เขม่า ฝุ่น ละออง เถ้าถ่าน หรือมลพิษอากาศในรูปแบบไดออกไซด์บรรยากาศไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา 58

เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่ต้องติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใดสำหรับการควบคุม กำจัด ลด หรือจัดมลพิษซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพอากาศตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด เว้นแต่จะได้มีระบบ อุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าว ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ ได้ทำการตรวจสอบและทดลองแล้ว เห็นว่ายังใช้การได้อยู่แล้ว เพื่อการนี้ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะกำหนดให้มีผู้ควบคุมการดำเนินงาน ระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์ หรือเครื่องมือดังกล่าวด้วยก็ได้ ให้นำความในวรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับกับแหล่งกำเนิด

มลพิษที่ปล่อยหรือก่อให้เกิดเสียงหรือความสั่นสะเทือน เกินกว่าระดับมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด ที่กำหนดตาม มาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนด โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานนั้น ยังมีผลใช้บังคับตาม มาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัด กำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา 58 ด้วยโดยอนุโลม

- ▶ ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2546 เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถยนต์

ข้อ 3 ระดับเสียงของรถยนต์ที่ใช้ในทางขณะที่เดินเครื่องยนต์ อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณต้องไม่เกิน

(1) 85 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถยนต์ 7.5 เมตร หรือ

(2) 100 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถยนต์ 0.5 เมตร

- ▶ ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2546 เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์

ข้อ 2 ระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ที่ใช้ในทางขณะที่เดิน เครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณ ต้องไม่เกิน 95 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากปลายท่อไอเสียรถจักรยานยนต์ 0.5 เมตร

- ▶ ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2537 เรื่อง กำหนดระดับเสียงของเรือ

ข้อ 2 เรือที่ใช้ในน่านน้ำไทยขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณ จะต้องมีค่าระดับเสียงไม่เกิน 100 เดซิเบลเอ ที่วัดได้ด้วยมาตรระดับเสียง ที่ระยะห่างจากปลายท่อไอเสียของเรือหรือกราบเรือ 0.5 เมตร

4.2 พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 เป็นกฎหมายแม่บทที่กำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด กฎหมายที่เกี่ยวข้องในเรื่องเสียงได้แก่ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมฉบับที่ 2629 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 เรื่อง แก้ไขมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมท่อไอเสียรถจักรยานยนต์ (แก้ไขครั้งที่ 2)

ระดับเสียงสูงสุดที่ออกจากท่อไอเสีย ที่ประกอบเข้ากับรถจักรยานยนต์ที่จะใช้ประกอบในสภาพใช้งานปกติในขณะที่ยานพาหนะอยู่กับที่ ต้องไม่เกิน 95 เดซิเบล เอ

4.3 พระราชบัญญัติการจราจรทางบก พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายแม่บทที่ใช้ในการควบคุมการใช้ยานพาหนะทางบก มีมาตราที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียง ดังนี้

- มาตรา 10 ทวิ : ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่เครื่องยนต์ก่อให้เกิดเสียงเกินเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด มาใช้ในทางเดินรถ
- มาตรา 143 ทวิ : พนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถเพื่อทำการตรวจสอบ ในเมื่อรถนั้น มีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 10 ทวิ และมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ระงับการใช้รถนั้นเป็นการชั่วคราว และให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง
- มาตรา 144 : เมื่อเจ้าของรถ หรือผู้ขับขี่ได้ซ่อมหรือแก้ไขรถถูกต้องตามคำสั่งเจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการ ซึ่งสั่งตามมาตรา 143 หรือมาตรา 143 ทวิ แล้ว ให้นำรถไปให้พนักงานจราจร หรือผู้ที่อธิบดีแต่งตั้งให้มีอำนาจตรวจรับรอง

เจ้าของรถ หรือผู้ขับขี่ จะนำรถออกใช้ในทางได้ เมื่อรับ ใบรับตรวจรับรอง การตรวจรับรองตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตาม วิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

- มาตรา 152 : ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 10 ทวิ ต้อง ระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท
- มาตรา 156 : ผู้นำรถที่ถูกสั่งห้ามใช้ ไปใช้ในทางโดยยังมีได้ รับหนังสือรับรอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท และ ปรับรายวันอีกวันละ 500 บาท จนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง
- มาตรา 156 : ผู้ที่นำรถที่ห้ามใช้ ไปใช้ในทาง โดยยังมิได้รับ การรับรอง มีโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท และปรับรายวัน อีก วันละ 500 บาท จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

4.4 พระราชบัญญัติขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 เป็นกฎหมายแม่บทเกี่ยวกับการควบคุมการใช้รถเพื่อการขนส่ง ได้แก่สภาพรถและอุปกรณ์ควบต่างๆ กฎหมายที่เกี่ยวข้องได้แก่

▶ ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 16 พ.ศ. 2514

โดยที่ปรากฏว่า ได้มีผู้นำรถยนต์ รถจักรยานยนต์ และเรือ กลที่มีควันหรือระดับเสียงอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยหรือ ก่อความเดือดร้อน รำคาญ แก่ประชาชนมาใช้ในทางหรือแม่น้ำ ลำคลอง อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย แม้เจ้าพนักงานจะได้ว่า กล่าวตักเตือนและลงโทษผู้ฝ่าฝืนแล้วก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่ายังมี ผู้จงใจฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานอยู่เสมอคณะปฏิวัติเห็นว่าเพื่อ ประโยชน์แก่สุขภาพอนามัยและความสุขของประชาชน สมควร ดำเนินการลงโทษแก่ผู้ฝ่าฝืนอย่างเฉียบขาดหัวหน้าคณะปฏิวัติ จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันใช้บังคับประกาศของเจ้าพนักงานจราจร หรืออธิบดีกรมเจ้าท่า ตามข้อ 2 แล้วแต่กรณี ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครอง ใช้หรือยินยอมให้ผู้อื่นใช้ในทาง หรือแม่น้ำลำคลอง ซึ่งรถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือเรือกลที่มีควันอันเป็นอันตรายหรือเสื่อมเสียอนามัยแก่ประชาชน หรือมีระดับเสียงอันเป็นการเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน ตามที่กำหนดไว้ในประกาศของเจ้าพนักงานจราจร หรืออธิบดีกรมเจ้าท่า ซึ่งได้ประกาศตามข้อ 2

ในกรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้ยินยอมให้ใช้รถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือเรือกลตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าผู้ขับรถหรือนายท้ายเรือดังกล่าวเป็นผู้ครอบครองซึ่งใช้รถหรือเรือนั้น

ข้อ 2 ให้เจ้าพนักงานจราจรโดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และอธิบดีกรมเจ้าท่า โดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดเครื่องวัดควันและลักษณะควันที่เป็นอันตรายหรือเสื่อมเสียอนามัยแก่ประชาชน และเครื่องวัดเสียงและระดับเสียงอันเป็นการเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนแล้วแต่กรณี

ข้อ 3 ผู้ใดฝ่าฝืนข้อ 1 ต้องระวางโทษปรับ 500 บาท สำหรับรถยนต์ 200 บาท สำหรับเรือกล หรือ 100 บาท สำหรับรถจักรยานยนต์ และให้เจ้าพนักงานจราจร หรืออธิบดีกรมเจ้าท่า หรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมเจ้าท่า มอบหมายสั่งยึดหรือห้ามให้รถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือเรือกลนั้นแล้วแต่กรณี จนกว่าเจ้าของหรือผู้ครอบครองจะได้แก้ไขรถหรือเรือดังกล่าว มิให้มีควันหรือระดับเสียงตาม

ประกาศข้อ 2 และเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสั่งห้ามได้มีหนังสืออนุญาต ให้นำไปใช้ในทางหรือแม่น้ำลำคลองได้ และให้เจ้าพนักงานดังกล่าวมีอำนาจกำหนดมาตรการควบคุมหรือเรือที่ถูกห้ามใช้ด้วย

ข้อ 4 ผู้ไต่หน้ารถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือเรือกลที่เจ้าพนักงานตามข้อ 2 ได้สั่งห้ามใช้ตามข้อ 3 ไปใช้ในทางหรือแม่น้ำลำคลองโดยไม่มีหนังสืออนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

- ▶ ประกาศกรมเจ้าท่า 177/2527 เรื่อง การใช้เครื่องวัดคว้นและเสียงดังของเรือกล

ตามประกาศกรมเจ้าท่า ที่ 38/2515 ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2515 เรื่อง การใช้เครื่องวัดคว้นและเสียงดังของเรือกล กำหนดเครื่องวัดคว้นและลักษณะคว้นที่เป็นอันตรายหรือเสื่อมเสียอนามัยและเครื่องวัดเสียง และระดับเสียงที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนสำหรับเรือกลที่นำมาใช้ในแม่น้ำลำคลองนั้น

2.2 ระดับเสียงอันเกิดจากเครื่องยนต์ และส่วนประกอบส่วนหนึ่งส่วนใดของเรือกล เมื่อผูกอยู่กับที่ และเร่งเครื่องยนต์ประมาณ 2 ใน 3 ของอัตรารอบสูงสุดของเครื่องนั้นได้เกินกว่า 85 เดซิเบล โดยใช้เครื่องวัดระดับเสียง และวิธีตามมาตรฐานสากล ในระหว่าง 7.5 เมตร หรือเกินว่า 100 เดซิเบล ในระยะห่าง 0.5 เมตร

- ▶ ประกาศเจ้าพนักงานการจราจรทั่วราชอาณาจักร เรื่อง กำหนดเครื่องวัดคว้นและลักษณะคว้นที่เป็นอันตราย หรือเสื่อมเสียอนามัยแก่ประชาชนและเครื่องวัดเสียง และระดับเสียง อันเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนของรถยนต์และรถจักรยานยนต์ที่นำมาใช้ในทาง พ.ศ. 2533

ตามที่ได้มีประกาศเจ้าพนักงานจราจรทั่วราชอาณาจักรเรื่อง การใช้เครื่องวัดควีนและเสียงดังของรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2527 ไว้แล้วนั้น

ข้อ 5 ระดับเสียงของรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในขณะที่เดิน เครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแตรสัญญาณ จะต้องมียกระดับเสียง ไม่เกิน 85 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจสอบค่าระดับเสียง ด้วยมาตรวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ 7.5 เมตร หรือไม่เกิน 100 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจสอบค่าระดับเสียง ด้วยมาตรวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ 0.5 เมตร

- ▶ ประกาศกรมเจ้าท่าที่ 500/2537 เรื่อง กำหนดเครื่องวัดระดับเสียงของเรือ

ออกโดยอาศัยอำนาจของประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 16 โดยให้ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม เรื่องกำหนดระดับเสียงของเรือ และประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่องกำหนดตำแหน่ง ระยะ และวิธีการหันแกนไมโครโฟนของ มาตรวัดระดับเสียง สำหรับการตรวจสอบระดับเสียงของเรือ เป็นแนวทาง โดยมีสาระสำคัญคือ ระดับเสียงของเครื่องยนต์ขณะเดินเครื่องยนต์อยู่กับที่ ไม่เกิน 100 เดซิเบลเอ เมื่อวัดที่ระยะห่างจากปลายท่อไอเสีย 0.5 เมตร

- ▶ ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง เกณฑ์ระดับเสียงที่เกิดจากเครื่องกำเนิดพลังงาน พ.ศ. 2530

อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการขนส่งทางบกพ.ศ. 2533 โดยใช้ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่องกำหนดระดับเสียงจากรถยนต์เป็นแนวทางมีสาระสำคัญดังนี้

ข้อ 3 ค่าระดับเสียงของรถในขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณต้องไม่เกินเกณฑ์ดังนี้

(1) 85 เดซิเบลเอ เมื่อทำการตรวจสอบค่าระดับเสียงโดยไมโครโฟนของมาตรวัดระดับเสียงอยู่ห่างจากปลายท่อไอเสียของรถ 7.5 เมตร

(2) 100 เดซิเบลเอ เมื่อทำการตรวจสอบค่าระดับเสียงโดยไมโครโฟนของมาตรวัดระดับเสียงอยู่ห่างจากปลายท่อไอเสียของรถ 0.5 เมตร

ติดต่อขอข้อมูลเพิ่มเติม...

กรมควบคุมมลพิษ
POLLUTION CONTROL DEPARTMENT

กรมควบคุมมลพิษ สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง ส่วนมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน

เลขที่ 92 ซอยพหลโยธิน 7 ถนนพหลโยธิน
แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0 2298 2374 - 2376 โทรสาร 0 2298 2357

E-mail : noise@pcd.go.th website : www.pcd.go.th

โลกนี้...เสียงดัง

ที่ปรึกษา

นายอภิรักษ์ วงษ์วิญญ์พันธ์
อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ

นายสุพัฒน์ หวังวรดีวัฒนา
รองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ

นายธีรวิทย์ วิชารัตน์ธัญญ์
ผู้อำนวยการสำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง

คณะผู้จัดทำ

นายชนันต์ศักดิ์	เพ็ญวิมลวรรณ
นายสำสุมภาพ	จันทร์หรรษ์
นายสำสุมวิภา	หิรัญวิมล
นายสำสุมฤดีกา	ธีรวิมล
นายสำสุมวิรัชยา	อรุณศิริ
นายสำสุมไพรัชชานันท์	สุทินวิภา
นายสำสุมศิริพร	ทอชวิมล

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2547 จำนวน 1,000 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 มีนาคม 2548 จำนวน 2,000 เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัท ธีรณพพร จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ กรมควบคุมมลพิษ

ติดต่อขอรับคู่มือได้ที่ สำนักมลพิษทางเสียงและสั่นสะเทือน

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ

โทร. 0 2298 2374-2376